

tingsmand (Estrup) udtalte om Vanskelighederne ved, for ikke at sige Umulighederne af, at komme til en korrekt Selvangivelse af sin Formue, ikke saa meget for sin rørlige Kapitals Vedkommende som for de andre Formuearters Vedkommende. Og hvad var det da, man særlig anførte mod denne Kapitalskat? Ja, det var det, at Kapitalisterne ikke vilde synes om den; thi det var jo i Grunden det, der var Hovedsagen, man lod sig skræmme af, at Kapitalisterne kunde gøre Forsøg paa at vælte denne Skat fra sig, og navnlig blev det sagt, at de Ejere af faste Ejendomme, som havde Prioritetslaan deri, kunde være udsatte for, at Kapitalisterne ikke vilde lade Skatterne overvælde paa sig, men vilde kræve en højere Rente. Jeg skal nu i Forbigaaende bemærke, at selv om dette maatte blive Tilfældet for nogle Ejendommers Vedkommende, saa vil de dog egentlig ikke blive slettere stillede, end de ere i Øjeblikket, hvor de ingen Ret have til at vælte denne Skat fra sig, men maa betale fuldt ud af alt, hvad der falder paa Ejendommen, uden Hensyn til, hvor lille en Del de selv eje. Men dernæst skal jeg henvisse til, hvad der rigtigt blev udtalt af det ærede 12te kongevalgte Medlem, at der er et meget stort Omraade af Prioriteterne og særlig da Kreditforeningsprioriteterne, hvor der slet ikke vil blive Tale om noget saadant. Nej, det, der blev fremdraget, er ogsaa særlig de Tilfælde, som dog vel turde høre til de ikke almindeligste, hvor en Prioritet i Forvejen skønnedes at være af en lidt svag Beskaffenhed, og hvor derfor Prioritetshaveren kunde føle sig fristet til at kræve en højere Rente, naar der nu blev krævet Skat af ham. Jeg tillader mig nu rigtig nok at tro, at i disse Tilfælde vil Prioritetshaveren da ogsaa, selv om denne Skat ikke lægges paa, benytte den første den bedste Lejlighed, som han tror er gunstig, til at kræve en saadan højere Rente, men navnlig tvivler jeg ikke paa, at dersom man med Kommissionens Indkomst- og Formueskat paalægger ham en Skat af 3—4 pCt., han da vil komme og sige til sin Debitor: Jeg har faaet et saa stort Skattepaalæg fra Staten ved den ny Skat, at jeg virkelig maa have nogen Erstatning derfor, jeg maa have en højere Rente. Kan han og vil han stille et saadant Krav til sin Debitor i det ene Tilfælde, saa kan og vil han lige saa fuldt gøre det i det andet Tilfælde. Men jeg tror nu overhovedet, at disse Bekymringer for, hvad Kreditor vil gøre, ere ret overdrevne, thi, som jeg alt udtalte i Gaar,

han vil jo, hvor han vender sig hen, møde denne Skat, og Forholdet mellem de forskellige Arter af Kapitalanbringelse vil efter Skatten være ganske det samme, som det var før Skatten, saa at der ikke deri indgaar noget Moment, som skulde føre til, at der nu søges en højere Rente af den ene Kapitalanbringelse fremfor den anden. Og naar der særlig udtaltes Frygt for, at Kreditforeningsobligationerne skulde synke i Kurs, og at Laanene derved bleve ufordelagtigere for dem, der skulde modtage dem, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det, der bestemmer Kreditforeningsobligationernes Kurs, ikke er deres indbyrdes Forhold til den Rente, de give, men det er den indbyrdes Vurdering af Forholdet mellem dem og andre rentebærende Papirer, og naar dette bliver uforandret, saa skønner jeg ikke, at der vil være Grund til at frygte for, at Kreditforeningsobligationerne skulde gaa ned i Kurs.

Saa udtalte man yderligere, at denne Form af Kapitalskat var haard og ubillig lige over for de meget smaa Kapitalister, fordi der ikke her bliver Tale om en saadan Fritagelse for en vis Indtægt, som der er Tale om lige over for den personlige Indtægt. Ja, dette erkender jeg, og jeg skal ogsaa erkende, at det var i og for sig rigtigt, hvad det ærede 12te kongevalgte Medlem udtalte, at man kunde gaa en Vej, hvorved man fritog dem derfor, saaledes som man har gjort i England. Men jeg tror, at alt vel overvejset er denne Vej i sig selv lidet heldig at komme ind paa, og jeg tror derfor ikke egentlig at turde anbefale denne Udvej. Men hvad jeg vil gøre gældende, det er, at det, som der her er Tale om, jo er for intet at regne imod hvad man gjorde lige over for disse smaa Kapitalister, Enker og Legatarer, da man virkede saa ivrig for en Konvertering af Statsgælden, som kunde strække sig videre til alle Kreditforeningsobligationer. Den Gang berøvede man disse Smaafolk $\frac{1}{8}$ af deres aarlige Indtægter, $12\frac{1}{2}$ pCt., her er der kun Tale om $1\frac{1}{2}$ pCt. Den Gang tilod jeg mig at gøre mig til Talsmand for disse smaa Kapitalister, men alle Betragtninger i saa Henseende bleve afviste, og jeg kunde derfor ikke just have særlig Grund til at vente, at man nu vilde tage Anstød af den Omstændighed, at man ikke for at skaffe nogle andre Medborgere, nogle Debitorer, en Lettelse, men for at tilvejebringe en retfærdig Beskatning til Staten i det hele taget paalagde ogsaa dem en forholdsvis læmpelig Skat.

Selv om nu Forholdet var dette, at